

▶ REPORTATGE

Emocions en paper de porcellana

// MARC ORTIZ DE URBINA

Per a ella ser-hi ja és un motiu més que suficient per sentir-se enormement satisfeta. Que la seva sèrie *Emocions* hagi estat seleccionada com a finalista de la cinquena Biennial de Ceràmica del Vendrell al costat de noms que admira, com és el cas de la italiana Sílvia Zotta, és el màxim a què vol aspirar. Roser Oter és l'única escultora de la comarca seleccionada com a finalista de la cinquena Biennial del Vendrell. I ho ha aconseguit fidel al seu estil, però experimentant amb una tècnica fins ara nova per a ella; el paper de porcellana.

El projecte va néixer a principis d'any. La ceramista de Santa Oliva i nascuda al Vendrell va participar a un curs on s'explicava aquesta tècnica i va voler experimentar amb ella. Amb ganès d'apartar un temps la seva obra comercial i centrar-se en l'art conceptual, Oter es va deixar anar i va començar a preparar la pasta a veure què sortia. Mai no havia manipulat aquell material, però van sortir-li uns personatges en posició de pensar i trobar-se a si mateix. Són personatges fràgils i delicats, amb les emocions a flor de pell a causa del conflicte intern entre la raó i la seva consciència. Però el cert és que la interpretació de cadascuna de les deu obres que integren la sèrie *Emocions* —a la Biennial n'ha presentat tres— ofereixen l'oportunitat de ser interpretades de maneres molt diverses. Què poden voler dir les cames llargues? Són una mostra de la llarga trajectòria vital i les experiències acumulades a l'esquena? Cadascú és lliure de veure el que desitja. De fet, això és el que

Roser Oter, finalista a la cinquena Biennial de Ceràmica

laboriós: cal trencar el paper en trossets, remullar-lo en aigua calenta durant 24 hores, triturar-lo i, en acabat, barrejar la pasta de paper amb la porcellana. Aquesta tècnica tan complexa no és gratuïta; ofereix nombrosos avantatges. Per exemple, permet treballar amb capes molt fines i dona una flexibilitat superior als materials; és molt més moldejable. El paper, dins del forn, s'acaba cremant. Però ja ha servit per donar la forma i la ceràmica es manté al lloc.

Roser Oter es dedica a la ceràmica des del 1983. Professionalment va començar dedicant-se al món de l'esport, donant classes d'educació física. Però va arribar el moment que es va cansar i va voler provar un curs de ceràmica. Li va agradar i se li donava bé. Sense plantejar-s'ho, van arribar-li comandes i mica en mica es va anar introduint en aquest món. La ceràmica cada cop li demanava més temps i primer va optar per reduir-se la jornada laboral. Però, fa tres anys, va fer el cop de cap i ja es centra completament en l'art. Una art que divideix en dues vessants: la comercial i la conceptual. **La primera serveix per omplir la nevera, la segona per alimentar l'ànima.** Les dues són importants, tot i que Oter assegura que la seva etapa d'art conceptual veu **diffícil que es pugui allargar massa. En gaudeixo, però de cada set obres que faci potser només me n'acabarà agradant una,** assegura.

Una psicòloga i una ceramista han analitzat què els suggereixen les obres d'*Emocions*. El resultat és el següent: